

Septembers himmel.

“Septembers himmel er så blå,
dens skyer lyser hvide,
og lydt vi hører lærken slå
som før ved forårstide.
Den unge rug af mulden gror
med grønne lyse klinger,
men storken længst af lande fór
med sol på sine vinger.

Der er en søndagsstille ro
imellem træ'r og tage,
en munter glæde ved at gro,
som var det sommerdage.
Og koen rusker i sit græs
med saften om sin mule,
mens bonden kører hjem med læs,
der lyser solskinsgule.

Hver stubbet mark, vi stirrer på,
står brun og gul og gylden,
og røn står rød og slåen blå,
og purpursort står hylden.
Og georginer spraglet gror
blandt asters i vor have,
så rig er årets sidste flor:
Oktobers offergave

De røde æbler løsner let
fra træets trætte kviste.
Snart lysner kronens bladenet,
og hvert et løv må briste.
Når aftensolen på sin flugt
bag sorte grene svinder,
om årets sidste røde frugt
den tungt og mildt os minder

Så smukt skildres det begyndende efterår af Alex Garff i hans “Sensommersang”.

Ganske vist er der ikke længere tale om særligt mange storke, som kan ”flyve af lande” på vore breddegrader, og jeg véd heller ikke, hvor mange landmænd, der i dag dyrker rug. Men det er ihvertfald rigtigt, at september kan byde på mange smukke dage, selvom temperaturen naturligvis sjældent når de højder, som sommeren kan skænke os. Og der er under alle omstændigheder noget befriende og livsbekræftende over den måde at tage afsked med sommeren på, som sangen lægger op til.

Udsigten til efterårets rusk og regn har det ofte med at kaste skygger ind over sommerens sidste glød. Men hér er det, at sangen om septembers blå himmel åbner blikket for sider

ved denne årstid, vi er tilbøjelige til at overse. Naturen rummer et farveflor, som bestemt ikke står ikke tilbage for forårets eller sommerens. Og markernes afgrøder, der nu er i hus, er selve grundlaget for alt liv. Høsttiden og efteråret er således både smuk og rig, selvom det uomgængeligt går mod kortere dage.

På samme måde forholder det sig med menneskelivet. Som helt ung skænker man næppe livets efterår ret mange tanker; man er så optaget af ungdommens vår og alle dens berusende glæder. Men når man bliver lidt ældre kan alderdommen godt virke skræmmende. Det kan være svært at få øje på de værdier og den skønhed, som knytter sig til netop dette livsafsnit. Måske fordi man inderst inde godt véd, at bag alderdommen lurer døden. Mange forsøger derfor helt at undgå at tænke på, at de selv en dag kommer så vidt og afskærer sig derved fra at forholde sig til en vigtig side af tilværelsen. Denne tendens til at fornægte livets forgængelighed er ikke blevet bedre af, at vi i vores del af verden lever i en kultur, der forguder ungdom og skønhed men fortier forfald og død. Gennem reklamer og film foregøjles vi en evig ungdom, der intet har at gøre med livets realiteter.

Men digte som Alex Garffs "Sensommersang" kan måske være med til åbne vort sind for dimensioner ved den menneskelige tilværelse, som det er vigtigt at genopdage, hvis ikke vi skal ende med at få et helt uvirkeligt forhold livet.

“At flyve som et forårsfrø
for sommerblomst at blive
er kun at visne for at dø,
kan ingen frugt du give.
Hvis modenhedens milde magt
af livet selv du lærte,
da står bag falmet rosendragt
dit røde hybenhjerter”.

Finn Ryneld